

Pentru George

Holly Webb

CĂȚELUȘUL CARE NU PUTEA SĂ DOARMĂ

Ilustrații de Sophy Williams
Traducere de Ana Dragomirescu

LITERA
București

The Puppy Who Couldn't Sleep

Holly Webb

Copyright text © 2019 Holly Webb

Copyright ilustrații © 2019 Sophy Williams

Editie publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Cățelușul care nu putea să doarmă

Holly Webb

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Ana Dragomirescu

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Delia Zahareanu

Copertă: Andreea Apostol

Prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WEBB, HOLLY

Cățelușul care nu putea să doarmă / Holly Webb ;

trad. din lb. engleză de Ana Dragomirescu. – București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7134-9

I. Dragomirescu, Ana (trad.)

821.111

Capitolul 1

– Sigur, sigur ți-ai făcut toate temele pentru mâine?

Tata își coborî privirea spre Lara, în timp ce coteau pe drumul lor spre casă.

– Să nu uit să completez formularul pentru excursia ta la muzeu.

Lara oftă.

– Da, tată. M-am uitat până și la cuvintele pentru ora de ortografie. Dar

era nevoie să aduci vorba despre teme?
Acum am senzația aia de duminică
după-amiază...

– Scuze, spuse tata,
luând-o de după
umeri. Cred că și
Oliver are aceeași
senzație. Îi place
la nebunie când
vine weekendul
și are parte
de plimbări
lungi, cu noi
amândoi.

La auzul
numelui
său, uriașul
copoi își în-
dreptă privirea în sus, întrebându-se,
desigur, de ce Lara și tatăl ei vorbeau

despre el. Își flutură o dată coada lungă,
de culoarea nisipului, însă atât. Alergase
pe pajiște împreună cu Lara și era foarte
obosit. Nu voia decât să ajungă acasă și
să se trântască în coșul lui.

– Pot să-mi fac un *smoothie* mai
târziu? îl întrebă Lara plină de speran-
ță pe tatăl ei.

Știa că pe fundul castronului cu
fructe erau câteva banane care mai
aveau puțin și se înmuiau de tot, dar
ultima oară când își făcuse *smoothie*,
amestecul sărise din blender în toate
părțile.

– Ăă... începu tata. Hei, Oliver! Pe
aici.

Tata trase ușor de lesa câinelui.
Acesta se opri în loc și se uita țintă spre
o mică alee, aflată la câteva case distanță

de locuința lor. Simți smucitura lesei, se uită la tata, dar nu se clinti.

– Miroși ceva bun acolo? întrebă Lara, adulmecând aerul.

Oliver era un câine cuminte mai tot timpul, însă iubea mâncarea și nu-i păsa dacă tocmai picase dintr-un coș de gunoi. Sau dacă se afla încă în coșul de gunoi...

– Iar a scăpat cineva niște cartofi prăjiți, Oliver? Sunt cartofi prăjiți?

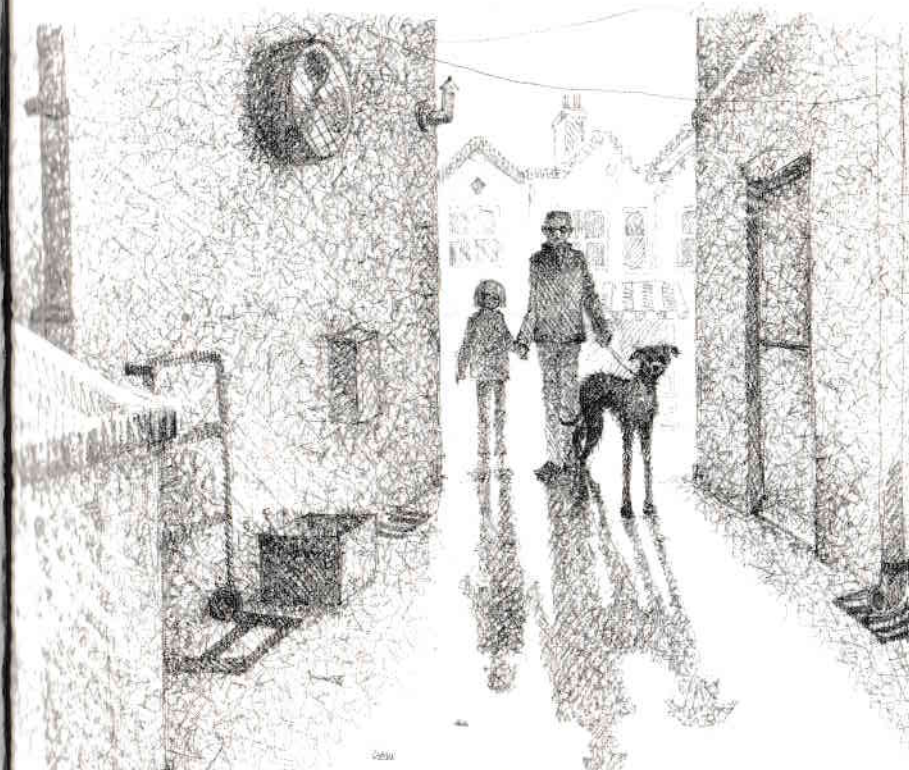
– Nu-l încuraja! spuse tata, dându-și ochii peste cap.

Cartofii prăjiți erau printre felurile preferate ale lui Oliver, așa că știa ce însemnau cele două cuvinte. De obicei, dacă auzea „cartofi prăjiți” începea să sară încolo și înapoi, dând atât de tare din coadă, încât părea că stă să i se desprindă.

Dar câinele nu dădea semne că ar fi luat în seamă discuția. Stătea în continuare cu privirea ațintită spre alee, trăgând și mai tare de lesă.

– Haide, Oliver! îi zise Lara, pe un ton ademenitor. Oliver! E timpul să mergem acasă.

– Mă întreb dacă o fi vreo vulpe sau alt animal pe lângă pubelele alea, spuse

tata îngândurat. Chiar vrea să se ducă acolo! Deși, până acum, vulpile nu l-au entuziasmat niciodată atât de tare.

Oliver era un câine mare, atât de mare, încât putea să stea drept cu labele pe umerii tatei dacă voia. Iar când refuza să meargă era greu să-l obligi.

– Hai, băiete! zise tata. Nu vreau să te târăsc până acasă. Ce e?

Oliver trase din nou de lesă, iar de această dată, tata îl lăsă să pășească încet pe alee, înspre gardul dărăpănat din capătul ei. Aleea trecea pe lângă un chioșc de ziare, apoi prin spatele unui mic șir de magazine. Acolo se aflau pubelele prăvăliilor, și toate camioanele intrau pe acolo ca să descarce cutii. Mereu arăta un pic dezordonat.

Lara strâmbă din nas la mirosul pu-
belelor, sperând să nu zărească vreun

sobolan. Prietena ei Amelia avea doi sobolani, Timmy și Trouble, pe post de animale de companie, iar Larei îi plăcea la nebunie să se joace cu ei, însă cei care trăiau pe lângă coșurile de gunoi nu erau deloc la fel. Oare Oliver simțise mirosul lor?

Ceva se mișcă în spatele pu-
belelor. Lara își înghiți un țipăt de spaimă.

– Lara, dă-te mai în
spate! spuse tata.
Dacă-i o vulpe, să
nu te muște. Nu
vreau să fii în
apropierea ei.

– Nu-i o
vulpe, tată!
răspunse fata,
arătând cu dege-
tul. Uite!

Din spatele unei uriașe pubele pe roți, se ȋtea năsucul unui cățeluș negru și slăbănog.

– Un cățeluș! zise tata mirat. Hei, cuțu! De unde ai apărut?

De ȋndată ce-i auzi glasul, cățelușul o zbughi ȋnapoi ȋn spatele pubelelor, iar tata ȋtăȋai, ca și cum s-ar fi dojenit pe sine ȋnsuși.

– L-am speriat. Bietul de el!

– Oliver l-a amușinat tocmai din celălalt capăt al aleii? șopti Lara.

– Probabil că da. Deștept mai ești, măi Oliver, nu-i așa? spuse tata și mân-gâie ușurel creștetul copoiului. Ai văzut dacă avea zgardă, Lara? Probabil că s-a pierdut... dacă nu cumva o fi un cățel vagabond.

– Nu cred.

Fetița văzu căpșorul negru ȋȋindu-se din nou pe lângă marginea pubelei.

– Ce facem?

ȋn mod evident, cățelușul era speriat. Stătea ȋncovoiat, cu urechile lipite de ceafă, și tremura. Lara nu-și dădea seama dacă se temea de Oliver sau de ea și de tata. Copoiul nu-și arăta colȋii, ci părea doar curios.

– Cred că ar trebui să-l ducem la un adăpost pentru animale, zise tata, deși nu părea convins. Sau poate la veterinar, să vedem dacă are microcip? Totuși, nu știu dacă găsim vreun cabinet deschis duminica după-amiază.

– Deci... trebuie să-l prindem? ȋntrebă Lara, vorbind ȋncet.

– Da...

Tata ȋși frecă bărbia gânditor.

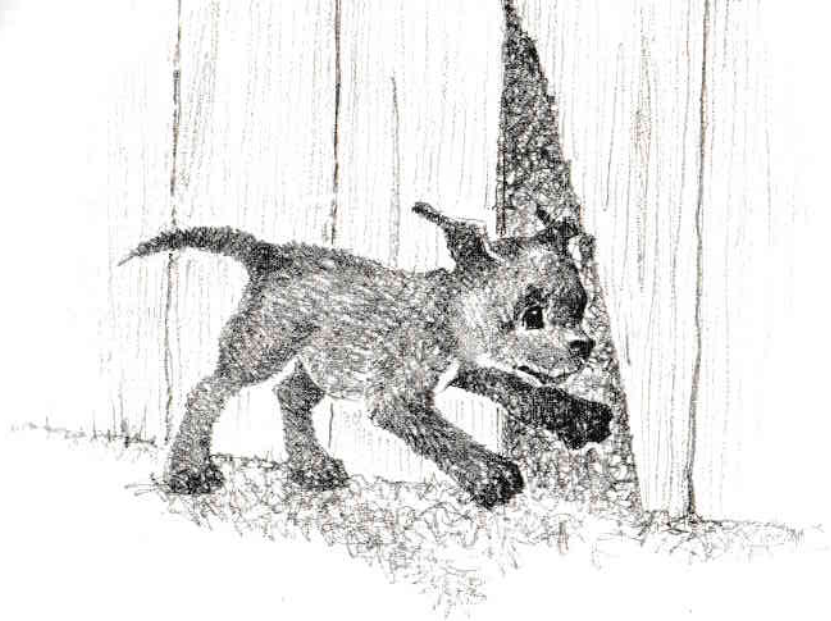
– Dar nu știu precis cum. Adică suntem la... cât? Cinci metri distanță? Iar

el e deja foarte agitat! Încep să cred că e un câine vagabond, nu pare deprins cu oamenii.

Cățelușul cel negru se ghemuise lângă peretele pubelei, ca și cum i-ar fi fost prea frică să se miște, iar Lara se simți vinovată. Era îngrozitor că-l necăjeau pe micuțul animal. Însă ar fi fost și mai rău să-l lase acolo, de unul singur.

Tata se apropie puțin, iar Oliver se luă după el, lăsându-se în jos pe labele din față, ca într-o plecăciune, ținându-și capul pieziș ca să arate că e prietenos. Dar cățelușul nu păru că înțelege. Se lipi de pubelă, scâncind, după care, deodată, se făcu nevăzut. O rupse la fugă pe lângă gard și dispăru printr-o mică spărtură unde putreziseră ulucile de lemn.

– Of, nu! oftă tata. Acum nu cred că mai avem vreo șansă să-l găsim.

Încruntându-se, Lara se ridică pe vârfuri, încercând să se uite peste gard.

– Ce e în spate? Nu-mi dau seama.

– E terenul industrial. Știi tu, clădirile alea pe lângă care trecem în drum spre școală, unde se află sala de sport. Chiar de cealaltă parte a gardului sunt o mulțime de boscheți și de tufe. Sunt aproape sigur că acolo se ascunde.

Lara știa că tata avea dreptate. Nu mai puteau găsi cățelușul, decât dacă voia el să fie găsit.